

[Strunge]

og bedre metoder, og det er jo faktisk det, der er sket ved de ret store satsforhøjelser i foråret 1987. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil blot sige til hr. Strunge, at også jeg opfatter fagbevægelsens reaktion i foråret som positiv, nemlig som en erkendelse af, at det vejer nok så tungt, hvordan man sikrer arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Da CD's ordfører er fraværende, er jeg blevet bedt om at sige, at CD tilslutter sig lovforslaget.

Glistrup (FP):

Lad mig begynde fjernt fra sagen med at kaste mig ind i det slagsmål, som lige er udkæmpet. Der vil jeg med dødsforagt fastslå, at det er hr. Strunge, der har ret. Dyrtidsreguleringens afskaffelse har ikke på nogen som helst måde medvirket til at forbedre forholdene i kongeriget Danmark. Det var en fejlbeslutning, der blev taget i oktober 1982 og senere.

Men hr. Strunge har uret, når han tror, at gennemførelsen af de høje satsforhøjelser her i foråret havde noget som helst at gøre med dyrtiden. Det havde noget at gøre med en finansminister, der vidste, at han skulle ud i valgkamp, og derfor simpelt hen ganske hæmningsløst brugte løs af skatteydernes midler for selv at købe nogle stemmer til sit parti. Der er ikke spor i de forhandlinger, hverken efter deres forløb, deres indhold eller deres resultat, der tyder i retning af, at fagforeningerne har opnået noget som helst. Finansministeren ville købe stemmer, og det brugte han statskassen til.

Når vi så vender os til det, som sagen drejer sig om, nemlig det foreliggende forslag, er udgangspunktet, at tjenestemandspensioner for Fremskridtsfolk er et afskyelighedsfortidslevn. For os er det så klart retfærdighed, at de penge, som skatteyderne har at give til ældre medborgere, skal uddeles med lige store beløb til hver, hvad enten man har været fisker, sømand, lagerforvalter, provst, departementschef eller postmester. Der skal være det samme beløb til hver, og denne særbehandling, denne apart-

heidlovgivning imod dem, der arbejder produktivt, til fordel for dem, der tilfældigvis har haft finansministeren eller en borgmester til arbejdsgiver, er så hamrende urimelig.

Når vi har det udgangspunkt, er det meget let for os at tage stilling til det foreliggende forslag: Der er kun halvanden linje i bemærkningerne, der interesserer, og det er dér, hvor ministeren skriver, at dette forslag vil medføre, at tjenestemandspensionerne vil falde. Bevares, det er en ubetydelig besparelse, men lidt har også ret – det trækker i den rigtige retning. Hvis finansministeren står til troende med hensyn til denne udtalelse, stemmer vi ja til lovforslaget. Hvis det viser sig, at ministeren heller ikke her står til troende, stemmer vi nej til det. Og da ministeren jo unægtelig ikke har forsynet Folketinget med særlig udførlige beregninger, håber vi gennem udvalget at kunne tvinge ham til at give en præcis beløbsmæssig angivelse af, hvilke merudgifter og hvilke mindreudgifter dette her vil medføre for statskassen, og vi vil stemme den vej, som nettoresultatet ser ud til at gå. Jo færre statsudgifter til tjenestemandspension, jo lykkeligere for Danmark.

Preben Møller Hansen (FK):

Hr. Glistrup gjorde meget ud af, at finansministeren ville købe stemmer ved at give nogle fantastisk store lønforhøjelser til dem, der var ansat i den offentlige sektor. Så må jeg gøre hr. Glistrup opmærksom på, at hr. Palle Simonsen er en meget dårlig købmand, for De Konservative mistede jo mandater ved det valg, som netop er overstået.

Men det kan godt være, at finansministeren og den regering, der sidder, er dygtige købmænd alligevel, for giver de noget den ene dag, tager de det den næste dag. Det er sådan set det, vi oplever. Det foreliggende forslag går jo nemlig ud på, at man skal fratage de mennesker en ret, de havde, nemlig til at få deres pensioner reguleret, idet man fjerner dyrtidsreguleringsordningen. Det er naturligvis i strid med det grundlag, man oprindeligt indgik sin overenskomstsmæssige aftale på, da man blev ansat i sin tid.

Herefter kommer jeg til den bemærkning, der er faldet om, at dyrtidsreguleringsordningen var med til at sikre inflationen. Det er simpelt hen det rene vrøvl, idet dyrtidsreguleringsordningen trådte i kraft 9 måneder efter, at pri-